

המלכה (באמצע) כפי שאוחדה על-ידי צוות העולם הזה

מלכת הצעדה '71

71 וראים לה רחל גולדפרב. היא בת 17 עשרים, רב־טית, בוגרת סמינר הקיבוץ צים, בעלת זוג עיניים ירוקות נהדרות, שיער בלונדי אסוף, משרתת כרצע (עד לשיחרור בעוד חודשיים) במדור השיחרורים של בק"ם.

ומיום שני האחרון — בעלת פרט אוטו-ביוגרפי חשוב נוסף: מלכת הצעדה 1971. תואר זה הפך, במשך שנות קיומו, לחלק אינטגרלי מהווי צעדת שלושת הימים. התנהגותם של עשרות החיילים והחיילות המחכים לצועדים בחניונים ובקודות המנוף השונים — מוכיחה זאת יפה.

כל חוליית כיוסי, הכוללת כתב וצלם, מוקפת מייד בעזרה צבאית מלאה התלהבות. נציגיו הבלתי רישמיים של צה"ל מתמקמים

והיפה לא מאופרת ופרועת שיער, יעל תמיר, בת ה־17, לזכות בתואר הנכסף. היא הסתפקה בתואר "סגנית מלכת הצעדה."

החתיכה מלכת צעדת 71, רב־טית רחל גולדפרב: "אני סתם בחורה. לא שונה מהאחרות." חוליית הכיוסי המיוחדת של העולם הזה חשבה אחרת.

היא חיה. היא היתה חסרת התלהבות, בלתי מאופרת, בלי שיגעונות אופנתיים עליונים, סתם אפורה כשק.

"הן נראות כאילו הן הולכות לקנות משהו בשוק", הגיב חייל למראה שתי נשים שצעדו תוך כדי סיפור רכילויות אחרונות. לא היה זה פלא שמיבצע בחירת מלכת הצעדה היה השנה מעייף למדי. כך לאחר שורה ארוכה מאוד של צועדות, נתגלה המראה המלכב של יעל תמיר, (17), בעלת

משני עברי המסלול, נותנים עצות, מגלים חתיכות, פוסלים אותן, מצביעים על ליקויים ומעלות כמיבנה האנטומי של המועמדות, מפרטים את דרישותיהם שלהם כהמלכה המיועדת, ובעיקר — אינם מרפים עינם מהתהליכה הפסגונית העוברת באלפיה.

גם השנה הצטרף צה"ל למיבצע החיפוש של העולם הזה אחרי הצועדת המרשימה, החתיכה והיפה ביותר. אבל השנה, שלא כמו בכל שנה, הוא עשה זאת בלי התלהבות

השביעיסטית היפהפייה פחדה ממנהל הגימנסיה — הפסידה את הכתר

יופי טבעי נדיר, תלמידת הכיתה השביעית בתיכון אליאנס, שצעדה במיסגרת כיתת צופים. היא היתה ללא ספק הצועדת היפה ביותר בצעדה. עובדה זו לא הפכה אותה למלכת הצעדה — בעיקר בגלל שלא רצתה בואת.

"לא, לא", אמרה יעל לכתבי העולם הזה. "אני לא רוצה לדבר. וגם לא להצטלם." "למה? מלבד סומק — אין תגובה. רמי, החבר האישי שלה, הסביר במקומה: "פשוט

יתרה. לא מפני שחסר לו רצון טוב. פשוט — לא היה ממה להתלהב. צעדת שלושת הימים 1971, בת 22 אלף המשתתפים, זכתה כבר לפני תחילתה בתואר הצעדה הגדולה ביותר בעולם. אבל לפחות במשך היום הראשון שלה — התגבש בקרב הצועדים שם אחר: הצעדה האפורה.

ואם כל האפרוריות הזאת עדיין לא הספיקה — בא הנוף הנשי, והוסף נוסף אפור משלו. הצועדת הממוצעת של 1971, נציגיה

הסניח באפרוריות השמיים מלטם עלה והצועדים מלמטה, בלטה יעל תמיר, תלמידת גימנסיה אליאנס בתל אביב, כצועדת היפה ביותר, זכתה ב"תואר "סגנית מלכת הצעדה לשנת 1971"

בית-הספר. ואם יעל תיבחר למלכת הצעדה, הוא יגלה זאת. וחוק מזה — הוא בכלל לא בסדר שהוא לא הירשה לנו לצאת לחתיה בגלל המנהל, או בגלל הביישנות הטבעית, או בגלל שניהם כאחד — הפסידה תמיר התמירה את התואר.

זכתה בו רב־טית רחל גולדפרב. על רקע הנוף הנשי המדכא של הצעדה היונה המאסף של החין משבירוח מרענן. החיילות היו חיוניות, אסתטיות, ומוראל מקבל על הדעת. הבולטת מכולן היתה רחל גולדפרב.

מלכת הצעדה 1971 יודעת שהיא חתיכה. היא מקדמת את פני הצלמים בחיובים, צוֹדת בכרת ערך עצמה, ומרגישה טוב מאוד מן הסוג של אליטיגעטי מתחנן. חברותיה ליחידה מחבבות אותה, יש לה מרץ להעביר את זמן המנוחה בריצה על המקום (שלא תוכננה עבור הצלמים), ואין לה שום עבר או עתיד זוהר. "גמרתי גימנסיה, הלכתי לצבא ועכשיו אני מתכוונת ללמוד גיאוגרפיה באוניברסיטת חיפה. אני חסרת כוונה"